

med seboj pijano: ti glej samo in smej se, smej tej pestri igri ne-
prestano!“

Tako je zaključil Vladimir svojo istorijo, Viktor pa je planil
k pianinu, zaigral „Ridi, Pagliaccio!“ in pel, pel, kakor ga nisem
čul še nikoli . . . Toda le dveh treh akordnih skokov mu je trebalo
in Canio se je izpremenil v Mefista pod Margaretinim oknom ter
je satansko hudobno zahreščal podoknico, krohotajoč se „Ho! ho!
ho! ha, ha, ha!“

(Dalje prihodnjič.)

Útis:

Disharmonija.

„Jaz hočem!“ — kot poljub me misel ta opaja.
„Ne morem!“ — dušo vso spoznanje to razdvaja.
V stoterih slikah v duši svet živi,
v stoterih barvah se v očeh preliva;
iz travce slednje vstaja slika živa,
iz cvetke slednje mi skrivnost dehti,
iz zraka govori s tisoč glasov,
iz lesov šumnih mi naproti veje
in žubori iz jézera valov,
iz petja sladkega najmanjše tice
in iz oči otroka se mi smeje,
iz smeha berem tajne, z lic device —
„Vse hočem zbrati, svetu vse podati!“
Srce mi misli in se veseli.
„V blesteče čem besede jih vkovati!“
A jezik le jeclja in — onemi.

